
Rezumat

Lucrarea „Habitatele din România” este o primă încercare de descriere unitară a principalelor tipuri de habitate care se întâlnesc pe teritoriul țării, dintre care, majoritatea figurează cu denumiri și caracterizări sumare în sistemele de clasificare a habitatelor CORINE (1991) și PALAEARCTIC HABITATS (1996, 1999). S-au făcut, în limita posibilității, corespondențe cu principalele clasificări existente pe plan european – NATURA 2000, EMERALD, CORINE, PALAEARCTIC HABITATS și EUNIS.

Au fost descrise 357 tipuri de habitate care se încadrează în 7 clase și 24 subclase ale sistemului de clasificare PALAEARCTIC HABITATS. Pentru a face legătura cu acest sistem de clasificare, în care sunt incluse majoritatea habitatelor prezente în România, în codurile habitatelor românești, primele două cifre reprezintă codul subclaselor din PALAEARCTIC HABITATS, iar ultimele două numărul de ordine al habitatelor în subclasa respectivă. Numerotarea habitatelor s-a făcut începând cu cele de la altitudini mari spre cele de la altitudini mici. Codul conține și majuscula R (România).

Denumirea habitatelor s-a făcut într-o concepție unitară, prin utilizarea a trei elemente definitorii pentru habitatele naturale: i) unitatea fitocenologică mare (păduri, tufărișuri, pajști, comunități de mlaștini și terenuri înmlăștinate, de stâncării, de dune de nisip, de ape etc.); ii) localizarea în domeniul geografic (sud-est carpatic, dacic, getic, moldav, panonic, danubian, vest-pontic, ponto-sarmatic, balcanic); iii) speciile de plante definitorii pentru tipul de habitat.

Habitatele au fost descrise după următoarea schemă:

- Cod și denumire;
- Corespondența cu NATURA 2000, EMERALD, CORINE, PALAEARCTIC HABITATS, EUNIS;

- Corespondența cu asociațiile vegetale, iar pentru păduri și cu tipurile de ecosisteme forestiere;
- Răspândirea în România;
- Suprafețe aproximative;
- Stațiuni: altitudinea, clima, relief, roci, soluri;
- Structura biocenozei;
- Compoziția floristică;
- Valoarea de conservare;
- Literatura utilizată;
- Redactorul habitatului.

Întrucât nu există încă suficiente date despre componentele animală și microbiologică, caracterizarea biocenozelor s-a făcut doar pe baza fitocenozelor, care reprezintă scheletul stabil și sunt producătorii principali ai acestor sisteme supra-individuale și care determină de fapt și prezența populațiilor consumatoare.

Numărul mare de habitate din România se datorează variației mari a climei, determinată geografic, la trecerea de la climatul oceanic la cel continental, dar și reliefului muntos-deluros care modifică puternic clima pe altitudine.

Mare este însă și diversitatea rocilor și a substratului (de la acide la bazice), a solurilor (de la spodosoluri la cernoziomuri), a florei (3868 specii, cu geoelemente foarte diferite, de la arcto-alpine la submediteraneene, de la atlantice la pontice) și a vegetației.

Multe asociații vegetale, dar și unități de clasificare superioară, care caracterizează habitatele, sunt specifice spațiului carpato-danubiano-pontic. De menționat, în acest sens, sunt 11 alianțe regionale din acest spațiu cu peste 40 de asociații. Din România a fost descrisă clasa *Puccinellio-Salicornietea* în cadrul căreia 19 asociații sunt specifice stepei și litoralului Mării Negre.